

Диявол носить чорне

КУПИТИ

Медісон Ґолдблум ретельно викроїла план ідеального життя: від кар'єри у світі моди й стильної квартири в Нью-Йорку — до надійного хлопця-педіатра.

Аж раптом Чейз Блек, її колишній, знову вдирається в життя з божевільним проханням. Звісно, Медді відмовляє йому. Проте він хоче лише одного: виконати останню волю свого батька. Тож Мучениця Медді, як називають її друзі, врешті погоджується зіграти роль нареченої Чейза, хоч він і розбив їй серце. До того ж це гарна нагода помилуватися, як зарозумілий диявол страждає.

Та вже скоро плани Медді летять шкереберть, а броня Чейза йде тріщинами, і їм обом доводиться поглянути правді у вічі.

Кажуть, тримай ворогів під прицілом. Та що робити, коли твій ворог — водночас той, кого кохаєш?

Розділ перший

Медді

10 жовтня 1998

Люба Медді,

зараз тобі п'ять, і ти обожнюєш жовтий колір. Учора навіть запитувала в мене, чи можна з ним одружитися. Сподіваюся, ти досі носиш його щодня.

(А ще більше сподіваюся, що для весілля ти знайшла кращого кандидата.)

Цікавий факт: коли іспанські дослідники дісталися берегів Америки, вони думали, що соняхи золоті.

Людський мозок дивовижний!

Ніколи не припиняй творити.

З любов'ю — мама х

Без жодних сумнівів: у мене інсульт.

Усі симптоми вказують на це. До того ж я передивилася достатньо серій «Анатомії Грей», щоб самостійно поставити собі діагноз.

Розгубленість? Є.

Втрата чутливості? Є.

Раптовий головний біль? Погіршення зору? Ноги плутаються? Є. Є. Є.

На щастя, лікар був поруч. Буквально. Я йшла з ним під руку до своєї квартири, коли мене раптово підкосило. Принаймні пощастило відразу отримати медичну допомогу.

Я запхала кулаки в кишені своєї блискучої жовтої куртки у фіолетовий горошок (моєї улюбленої) і випросталася. При-мружилася, щоб розгледіти масивну фігуру, яка сиділа на сходах мого орендованого помешкання з коричневого каменю, бажаючи, щоб вона зникла з поля зору.

Чоловік незворушно сидить на місці, втупившись у телефон, який підсвічує йому обличчя. Гаряче літнє повітря танцює навколо нього й

іскритися, мов феєрверки. Коричневі відблиски вуличних ліхтарів, розкиданих уздовж вулиці, підкреслюють профіль, ніби він на сцені й вимагає уваги всіх і кожного. Мене накрила хвиля паніки. Я знала лише одну людину, яка могла змусити весь світ крутитися довкола себе, як дзига.

На жаль, у мене не було інсульту.

Ні. Він би ніколи тут не з'явився. Особливо після того, як я порвала з ним.

— І мій маленький пацієнт нахиляється до мене й шепоче: «Можна розповісти тобі секрет?». Я кажу: «Авжеж», очікуючи почути щось про розлучення його батьків. Однак він каже: «Я нарешті зрозумів, ким працює моя мама». Я питаю: «Ким же?». І він каже... просто послухай, Медді, — Ітан, хлопець, із яким я пішла на побачення, нахиляється вперед, виставивши одну руку, а другу поклавши на коліна. Думаю, він надто переоцінює комічний потенціал цієї історії. — «Я бачив, як вона клала новий айпад мені під подушку, коли випав мій перший зуб. Моя мама — зубна фея. Я найщасливіший хлопчик на світі!».

Ітан закинув голову назад і розсміявся, навіть не здогадуючись про емоції, що вирують у мене всередині. Так, він вродливий і все таке. Гарне волосся, красиві очі, підтягнуте тіло. На ньому стильні мокасини кольору волоського горіха та смішна краватка зі Скубі-Ду. Проте він радше нагадував лікаря Мак-Спустися-з-Небес, аніж Мак-Дрімі. І доки ми уплітали ефіопську страву, Ітан встиг розповісти дванадцять історій про своїх маленьких пацієнтів. Він постійно перескакував з однієї історії до іншої, сиплючи дитячими дотепами. І все ж Ітан Гудман був саме тим хлопцем, якого мені бракувало в житті.

А чоловік, який зараз сидів на моїх сходах, навчив мене, яких хлопців краще оминати.

— Діти завжди кажуть правду, — промовила я, перебираючи пальцями свою серезжку-соняшник. — І мені зараз так не вистачає цієї щирості. Якби я могла лишити одну річ із дитинства, я обрала б саме це.

Чоловік на моїх сходах підвівся, повернувшись у наш бік. Він відірвав погляд від телефона, і наші очі зустрілися. Моє серце спочатку шалено забилося, а потім завмерло.

Це справді був він.

Сто дев'яносто сантиметрів м'язів і сексуальності, схованих під чорною сорочкою із закоченими по лікоть рукавами. Жилаві передпліччя, пронизані венами, здавалися розміром із мої стегна. Сусідка й подруга мого дитинства Лейла називала його Гастоном? у реальному житті.

— Неймовірно вродливий, але хочеться зіпхнути з даху, — казала вона.

Він насуплено дивився на мене, ніби й сам не зовсім розумів, навіщо прийшов.

Скуйовджене темне волосся.

Розкосі синьо-сірі очі, наче в героя манги.

Від одного погляду на це підтягнуте, як у грецького бога, тіло ви готові скоїти військові злочини, тільки б уцепитися зубами в його шию.

Однак я знала: він не був ані містером Мак-Дрімі, ані містером Мак-Спустися-з-Небес.

Чейз Блек — сам диявол. Мій особистий диявол. Завжди в чорному. На гострому, мов лезо, язика крутяться в'їдливі коментарі, а наміри такі самі підозрілі, як і усмішка. А я... що я? Недарма мене прозвали Мученицею Медді. Я й мухи не скривдила б, навіть якби від цього залежало моє життя. На щастя, до такого ще не доходило.

— Справді? Якби я міг залишити щось із дитинства, то обрав би свій перший молочний зуб. Його проковтнув мій собака, — Ітан захоплено витріщився на мене. Я перевела погляд на нього. — Із собаками завжди стаються якісь чудернацькі історії. Мій інший пацієнт колись... Господи, мені так кортить тобі розповісти. Він прийшов до мого педіатричного кабінету з підозрілим висипом...

— Ітане, — я обірвала його на півслові, не маючи сили слухати ще одну милу історію. Мені справді подобалися його розповіді, та лихо вже чатувало на порозі, готове зруйнувати моє життя.

— Так, Медді?

— Вибач, але мені трохи зле, — я майже не брехала. — Може, розійдемося раніше?

— О, ні. Це через тере сігу?! — Ітан насупився й глянув на мене щенячими очима, які краяли мені серце.

Дякувати богу, він був такий захоплений історіями своїх пацієнтів, що не помітив кремезної постаті на моєму порозі.

— Навряд чи. Уже кілька годин почуваюся кепсько. Гадаю, це щось інше, — я важко ковтнула й крадькома глянула на Чейза через плече Ітана.

— Ти впевнена, що з тобою все буде добре?

— Упевнена, — я всміхнулася й провела рукою по його краватці зі Скубі-Ду.

— Мені подобається впевненість. Вона робить цей світ кращим, — очі Ітана засяяли. Він нахилився й поцілував мене в лоба. На його щоках з'явилися ямочки. Вони мені подобалися. Ітан загалом мені подобався. Але чому тоді мені так кортіло попрощатися з ним — і вбити свого неочікуваного гостя на виду у всіх сусідів?

Ах, так. Бо Чейз Блек зруйнував моє життя і залишив мене збирати уламки, кожен із яких різав глибше, ніж попередній.

Але про це згодом.

Зараз я мала попрощатися зі своїм ідеальним лікарем Мак-Спустися-з-Небес, який майже врятував мене від інсульту.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ